

THƠ LÊ THỊ Ý

[21 Bài]

Social Security Number

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Chiều xưa bước xuống Oakland,
Biết đâu định mệnh dành phần nơi đây.
Chín con số, nỗi lo đầy,
Chín con số với chuỗi ngày lưu vong.
Tương lai con nước ngược giòng.
Bỏ quê hương với tuổi hồng mộng mơ.
Bước chân dò dẫm nghi ngờ,
Cali chào đón người thơ nắng vàng.
Cầu Golden Gate thanh thang,
Mây chiều bàng bạc mang mang lòng người.
Ngôi cao Hoàng Hậu mất rồi.
Từ đây vương miện và tôi lạc loài.
Đường về Đông Bắc sương mai.
Sông Potomac chảy dài niềm đau.

Đã bay qua nửa địa cầu,
Vẫn không bỏ được nỗi sầu quê hương.
Có con chim cú kêu sương,
Có tôi tóc trắng, tai ương suốt đời.

Chín con số, một kiếp người,
Theo tôi như những canh bài đỏ đen.
Ngoại ô phố nhỏ không đèn,
Một mai con số thân quen nhạt nhòa.

Lê Thị Ý

Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Đi trên đường phố Sài Gòn
Lòng nghe rạo rức tâm hồn trẻ thơ
Cuộc tình ướt át năm xưa
Em mười tám tuổi tóc vừa chấm vai
Chuông nhà thờ đổ ngân dài
Người về nắng cháy, hoa cài áo xanh.
Uy nghi trong bước quân hành
Dịu dàng êm ái, ân tình xa xôi.
Chiều nay ngang chỗ anh ngồi,
Tượng người lính đã mất ngôi bao giờ
Nghĩa trang quân đội bụi mờ
Tiếc thương đẹp ý bài thơ cho người.
Tan hàng còn nắm xương phơi
Và trong ân oán, xác trôi ngược dòng.

Quê hương khói lửa cay nồng,
Quê hương sau trận chiến, đồng cỏ xanh.

Bước trên đường phố một mình
Nhớ đường Thiện Thuật mối tình dở dang
Vô tình đạp chiếc lá vàng
Tiếng khô khan vỡ thời gian chuyển hình.

Lê Thị Ý

(trong tập thơ Vùng Trời Dấu Yêu)

Lá Xanh Thay Mầu

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Mười lăm, mười tám yêu nhau,
Trời xanh, xanh ngát một màu mộng mơ.
Sáng mong, chiều đợi, đêm chờ,
Áo dài hoa tím, gió lùa tóc mây.
Xuân Thu nắng phủ vai gầy,
Say men tình ái, tháng ngày thên thang.
Em là điểm tụ hào quang,
Dấu chân em nở hoa vàng chiều xưa.
Những ngày phố nhỏ giăng mưa,
Đôi môi đong nụ hôn vừa chớm yêu.
Người đi mắt biếc trông theo,
Quãng đời thơ mộng đã vèo bay qua.
Cuộc tình thôi cũng phôi pha,
Một đời thôi cũng đã là hư không.
Môi son má phấn còn nồng,
Nay em để lại căn phòng lạnh tanh,
Trăng Thu mây trắng lung linh,
Em đi, tháng chín lá xanh thay mầu.

Lê Thị Ý

(Trong Vùng Trời Dấu Yêu)

Đêm Sương

Tác giả: [Lê Thị Ý](#)

Tóc ướt, sương khuya thấm áo rồi,
Ta chờ tàu lớn đón ra khơi.
Con sông bến đục, trời thanh vắng,
Bỏ trốn quê hương, một nhóm người.

Có phải vì anh cây chết khô,
Mây đen kéo phủ kín thành Hồ?
Cha lê bước tập trung phương Bắc
Mẹ khoác lên mình áo vải thô.

Có phải vì anh đổi sắc cờ,
Đỏ tươi, màu máu phận con thơ.
Chiến tranh còn tiếp trăm năm nữa,
Hình thức bây giờ có khác xưa.

Tôi đi như lá phiếu trên tay,
Anh ở lại đây đếm tháng ngày.
Sân khấu hề danh trò đổi mới,
Cuộc đời xa xứ kể từ đây.

Lê Thị Ý

Xuống Phố

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Chiều nay ra phố đông vui,
Người như trẩy hội riêng tôi lạc loài.
Buồn trông chiếc bóng đồ dài,
Sầu tôi nhân thế thiên tai đã nhiều.
Mùa thu lá đỏ bay vèo,
Áo len, khăn dạ đã treo trong quầy.
Âm thanh vang vọng tháng ngày,
Gửi hồn theo áng mây bay ngang trời.
Tha hương còn nửa cuộc đời,
Chu môi, cong lưỡi đổi lời trẻ thơ.
Khí trời lạnh đã bao giờ,
Mùa Đông như đã chực chờ hiên sau,
Môi se nhớ nụ hôn đầu,
Tay mang túi sách, cúi đầu bước nhanh.

Dẫm con phố chợ loanh quanh,
Say sưa mua sắm áo xanh, váy ngà.
Mong hòa nhập với người ta,
Mong sao trẻ lại, thay da đổi đời.
Cô hàng mỹ phẩm đẹp tươi,
Phấn son tô điểm cho tôi mỡ màng.

Giày cao bước chằng nhịp nhàng,
Tôi về chợ biết tuổi đang chất chồng.

Lê Thị Ý

Không Gian, Thời Gian Và Tình Nhân

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Tôi đã thấy mặt trời trong buổi sáng,
Mặt trời quầng nắng ấm khắp khu vườn.
Nụ hồng vàng dấu nhụy đọng hơi sương,
Như con gái môi một lần bỡ ngỡ.
Trái tim non đã bắt đầu tập nhớ,
Mặc cuồng phong hay bão nổi cuối tuần,
Và một đời cho dấu chịu gian truân,
Hồn mở cửa theo đường trần thanh tục.

Tôi đã thấy dáng anh trong mộ khúc,
Trời trong xanh, lòng thì tím màu sim.
Mặc u buồn, không tìm dấu chân chim,
Lâng lâng bước, tôi theo giòng nhạc chảy.

Tôi nhớ Đồng Dao, những ngày nắng cháy,
Tuổi học trò, phượng rụng cuối sân chơi.
Thuở hồng hoa, chân sáo nhảy điệu vui,
Hồn thanh thản, yêu một người đồng điệu.

Tôi đã đứng giữa đêm vàng trăng chiếu,
Nỗi buồn cao, cây cũng lắc đầu than.
Đêm càng khuya gió thổi tóc miên man,
Hơi sương đọng trong hồn và trên cỏ.

Em vẫn vì anh dạn dày dây đó,
Thấp hương trầm tìm mộng thuở yêu anh.
Ta vùi tên trong suốt cuộc hành trình,
Và yêu mãi, người yêu ngày mới lớn.

Hôm chia ly, cặp tình nhân lý lợm,
Quên vàng trăng theo con hẻm vào nhà.
Môi tìm môi, triền lãm giữa người ta,
Rồi vai lạnh, đôi chân rời khỏi dép...

Lê thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Giấc Mơ Xuân

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Chúc em như ý, Ý anh yêu,
Mộng đến trong năm đẹp đủ điều.
Dài giấc đêm xuân, thong thả bước,
Đường mòn quê mẹ, bóng chiều theo.

Anh tặng cho em một món quà,
Cuộc tình đầu đã vụt bay qua.
Còn đây dư ảnh mùa trăng cũ,
Em dáng ngoan hiền, áo lụa hoa.

Anh chỉ cho em biết vận thơ,
Vần bằng, vần trắc của người xưa.
Yêu em anh hát thơ Quang Dũng,
Giọng nhạc "Đôi Bờ", giọng đầy đưa.

"Đôi Bờ" nay đã cách ngăn ta,
Ngoảnh lại sau lưng, bỗng nhớ nhà.
Bến đó, anh ơi còn nắng đỏ,
Nơi này vạn nẻo, tuyết mưa sa.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Tình Mong Manh

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Em tôi từ Paris,
Thăm nhau chiều thứ bảy.
Ba mươi năm qua đi,
Tình đôi ta vẫn vậy.

Đôi mắt biếc xa xưa,
Lên khung vẽ bao giờ,
Cây Phong Cầm nhung nhớ,
T. T. buồn ngu ngơ.

Em như giấc mơ hoa,
Anh tháng năm nhạt nhòa,
Khung trời chiều Đà Lạt,
Còn mãi trong lòng ta.

Lối cũ đã rêu phong,
Từ thuở em theo chồng.
Công viên, pho tượng đá,
Đắm chìm vào hư không.

Đông đến rồi thu qua,
Môi em vẫn mặn mà.
Belpre chiều gió nổi,
Cuộc tình đầu vút xa.

Như sương khói mong manh,
Thôi mất đi người tình.
Cung đàn xưa lỗi nhịp,
Anh chẳng còn thơ sinh.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Từ Giòng Thơ Quê Hương

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Mười năm nhận một bài thơ,
Từ vùng đất ẩm, trăng mờ ngõ sâu.
Quê tôi nghèo đã từ lâu,
Nước phèn, cá lặn, người câu kiên trì.
Thẹn tôi rũ áo ra đi,
Thương trăng vườn Thúy có khi nhớ nhà.
Cam dù khô cũng đồng ta,
Phong Lan lồng kín, kiêu sa xứ người.
Anh vùi tên tuổi một thời,
Này đây khát vọng một đời hư không.
Nắng trưa bước mỗi ven sông,
Hạt nguyên xưa thiếu ruộng vườn gieo, ươm.

Mười năm mùi giấy còn thơm,
Mười năm màu mực tím buồn ý thơ.
Đường về mây xám giăng mưa,
Nẻo đi biển động đôi bờ cách ngăn.
Sầu tôi một giải sông Ngân,
Còn anh theo áng mây Tần mộng du.
Bây giờ vào cuối mùa thu,
Gửi cho nhau chút sương mù ban mai.
Vòng xe tôi vẫn lăn dài,
Nỗi buồn Chủ Nhật, Thứ Hai bắt đầu.

Mười năm chau mặt qua mau,
Rằng ta là bạn của nhau nhẹ nhàng.
Buồn đây khổ đấy cũng ngang,
Giàu sang nào phải thiên đàng hoài mong.
Kéo cao cổ áo mùa Đông,
Xanh xao thoa lớp phấn hồng mong manh.

Xin đừng buồn nữa nghe anh,
Một mai thân thể long lanh cát vàng.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Từ Lời Ca

Tác giả: Lê Thị Ý

Giọng nào anh đã ru tôi,
Mười năm tình cũ với lời nỉ non,
Ấm như khói thuốc hoàng hôn,
Hồn tôi bỗng lại bồn chồn xôn xao.
Sài Gòn như thoáng chiêm bao,
Tôi đan mộng đẹp thuở nào bên anh.
Khung trời kỷ niệm xanh xanh,
Con đường tình, chút nắng hanh chiều hè.

Chiến tranh phơi xác đồng quê,
Hòa bình, đại lộ ngựa xe thưa dần.
Rời thành phố đã lặng câm,
Rời thành phố bỗng một lần đổi tên!

Có em mơ chuyện Thần Tiên,
Con tàu lướt sóng tới miền tạm dung.
Có anh đời sống náo nùng,
Quanh năm cải tạo trên vùng Thượng Du.
Thương con, sương phủ mặt mù,
Bước chân dò dẫm trong khu rừng già,
Mẹ Việt Nam nặng vai quà,
Và sau trận tuyến lệ sa giọt dài.

Người đi mong dựng tương lai,
Kể về tóc trắng, lạc loài phố khuya.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Chuyến Bay Cuối Cùng

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Bật diêm đốt nến mừng tôi,
Lửa hôm nay cháy quăng đời vừa qua.
Rồi năm tháng lại vèo xa,
Tóc mây nửa mái tuyết hoa phủ đầu.
Quê hương bỏ lại từ lâu,
Người ơi xin cạm chén sầu cùng ta.

Chiều nay chợt thấy nhớ nhà,
Vườn sau cỏ cháy, lệ sa giọt dài.
Vẫn là ta rất quái thai,
Vẫn là ta nhẹ gót hài tìm anh.

Đường chiều mộng ước cao xanh,
Thôi thì thôi cuộc hành trình dở dang.
Thương anh thân phủ cờ vàng,
Thương anh ngày đó nghĩa trang lạnh lùng.
Thương anh, thương đến vô cùng,
Nhớ ngày xưa đã ngại ngừng đan tay.
Chiều thu nhẹ heo may,
Anh ơi lá đổ chiều nay tuyết vời.
Xin cho một phút bên người,
Sông Potomac ngậm ngùi chờ đông.
Ta là chi, sắc sắc không,
Anh đâu phải cõi mệnh mộng địa đàng.
Tình ta giờ đã mang mang,
Nhớ đường liên tỉnh nhớ trang tình buồn.

Chuyến bay một sớm tinh sương,
Chuyến bay bỏ lại một phương trời sầu.
Thôi đành mình đã mất nhau,
Cao nguyên ngày đó, nỗi đau bây giờ.
Từng đêm thấp nến làm thơ,
Nhớ Nghi Xuân đã đón chờ người yêu.

Thời gian như cánh gió diều,
Vẫn ta đỏ mắt khóc chiều ba mươi.
Tháng tư năm đó mất ngôi,
Tháng tư áo lính tả tơi bên đường.
Súng nào còn ấm tình thương,
Cửa thành đã mở, phố phường lạnh tanh.
Lên vào từng bóng áo xanh,
Sài Gòn một thoáng đã thành hỗn mang.

Thương anh bộ đội bẽ bàng,
Nhìn hoa đèn biết đã tràng bấy nay.
Đường mòn tải đạn vào đây,
Nón tai bèo, kiếp lưu đày thế thôi.

Như ngôi sao lạc cuối trời,
Em là em vẫn một đời chân không.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Sớm Mai

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Dậy đi anh, đã sáng trời,
Tiếng gà gáy giục, dứt hơi của gà.
Dậy đi, ánh sáng chói lòa,
Ngoài kia, đầu ngõ, hàng quà cất cao.
Cho em hôn nụ ngọt ngào,
Cho em xin một phút nào, nhớ cha.

Xưa yêu thơ, chép giấy hoa,
Bây giờ hệ lụy, phơi pha tháng ngày.
Dậy đi anh, lỏng vòng tay,
Rằng ta tình mộng đã đầy đêm qua.

Con tàu dừng lại sân ga,
Người đi, người đến, hai ta tạ từ.
Chuyện đời từ lúc ban sơ,
Biệt ly cung bậc, giấy tờ lạc đàn.

Cho thơm chút nghĩa dở dang,
Khung trời kỷ niệm ngút ngàn yêu thương.
Cho em quên nỗi chán chường,
Cho anh giữ lại chút hương của tình.

Dậy đi, tiếp cuộc hành trình,
Một mai đời sống tâm linh vững vàng.
Một mai hoa gấm xanh xang,
Một mai tổ quốc dang đàn nơi nơi.
Trăm năm dưới ánh mặt trời,
Dấu chân để lại cho người bước sau.
Có con sông, có nhịp cầu,
Đoàn viên em lại gói đầu tay anh.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Mưa Xuân

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Đón anh trời rất lạnh,
Washington mùa đông.
Thời gian như nói rộng,
Không gian buồn mênh mông.

Như từ muôn thế kỷ,
Em đợi anh nơi này.
Mong được làm thi sĩ,
Tặng anh vần thơ say.

Em say tình cao cả,
Giữa cuộc đời rong rêu.
Xin làm pho tượng đá,
Để được chờ người yêu.

Từ Dupont Circle,
Anh như xa như gần.
Thủ đô còn an giấc,
Trong lòng ta mưa Xuân.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Ru Em

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Ru em ngủ kín vòng tay,
Mùa Đông tuyết phủ, lưu đày xứ xa.
Yêu em, ma quỷ trong ta,
Yêu em, làm lạc nẻo qua chập chùng.
yêu em, thổ lộ ngượng ngùng,
Yêu em, định mệnh không chung số phận.

Yêu em suốt một mùa Xuân,
Mộng Trang Sinh biết bao lần tìm nhau.
Có con bướm lạc vườn sau,
Có cây hoa dại, cánh nhàu tả tơi.

Một mai tôi có lia đời,
Đốt tôi tung khắp bầu trời quê hương.
Hiện thân bụi đỏ bên đường,
Hiện thân tro xám, khói sương mịt mờ.
Nghèo trong thân thể trẻ thơ,
Nghèo trong sự nghiệp dại khờ khôn nguôi.
Ru em, dấu nụ cười vui,
Yêu em, tuổi cố kéo dài từng năm.
Giờ em đi, phố lạnh căm,
Không ru em nữa vết hằn trong tim.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Tiền Em Chiều Mưa

Tác giả: Lê Thị Ý

Em đi dưới mưa ngâu,
Nghiêng nón lá che đầu.
Đường chiều mưa tiễn bước,
Đành chúc cho tình nhau.

Tim như vỡ tan đi,
Còn vắng tiếng ai thề.
Lạnh lùng trong ngõ vắng,
Tình đầu may mấy khi.

Rồi mãi mãi xa nhau,
Tóc em vẫn xanh màu.
Nụ hôn ngày mới gặp,
Em dễ quên được sao.

Đời dẫu cách ngăn xa,
Vẫn yêu áo hoa cà.
Em trong ngày tao ngộ,
Còn mãi trong lòng ta.

Em tôi đã ra đi,
Đường mưa lúc đêm về.
Một tình yêu bỗng vắng,
Lệ sầu ai ướt mi.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Tuổi Hồng

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Ngày tháng nào trong dĩ vãng tôi,
Tản cư quê mẹ một thời vui.
Bắc Ninh đường số năm liên tỉnh,
Sông nhỏ êm đêm, con nước trôi.

Những buổi hoàng hôn theo bước cha,
Đường về Hà Nội chẳng bao xa.
Mùa thu chinh chiến ngay năm đó,
Trong xóm thôn nghèo vọng quốc ca.

Rồi súng đạn gầm, nước mắt rơi,
Vùng Tề vào khó quá đi thôi.
Áo nâu, chân đất, trai cùng gái,
Bộ đội, dân quân, rừng với đồi.

Người đến, người đi, tôi lớn khôn,
Chân vui quá bước mất làng thôn.
Tay ôm sách đến ngôi trường Tỉnh,
Thôn nữ từ đây lạc mất hồn.

Chân đã đi vào đôi dép cao,
Mộng mơ thôi cũng thoáng chiêm bao.
Miền Nam áo trắng xe rong ruổi,
Giọt lệ mười lăm vội vã trào.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Tuổi Ngọc Ngà

Tác giả: Lê Thị Ý

Tiếng ai cười vỡ thủy tinh,
Long lanh đôi mắt trong xanh màu trời.
Tóc mây chảy gót chân người,
Bước đi chân sáo vui tươi, nhẹ nhàng.
Vai gầy cánh vạc bay ngang,
Vòng tay ôm tập, mơ màng tương lai.
Tình đầu, lạc cõi Thiên-Thai,
Yêu như trái chín, sớm mai rũ cành.
Ngọc ngà, giấc mộng tàn canh,
Thơm tho hơi thở trong lành vào đêm.
Nhớ như nắng quái bên thềm,
Lê thê chiếc bóng, nỗi niềm hoài mong.
Một vùng đất hứa mệnh mông,
Lòng tin ươm mộng, cánh hồn giữ sương.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Tâm Sự

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Tôi đếm tên người trên đốt tay,
Bàn tay bé nhỏ, bàn tay đầy.
Yêu thương nhưng nhớ ghi tâm thất,
Hồn giận tìm quên ly rượu cay.

Chợt có một ngày tôi biết tôi,
Quen người chỉ để một thời vui.
Tình nhân như nữ trang con gái,
Người đến, người đi, giòng đời trôi.

Ngày một, ngày hai, tóc bạc phơ.
Bên song lặng lẽ viết trang thơ,
Và mơ in sách, mơ rao bán,
Truyện kể về người con gái hư.

Rồi có thành danh theo tháng năm,
Thành thân trong giá buốt căm căm.
Tôi như cây nến ngay đầu gió,
Tàn lụi, đi về lẽ gởi chẵn.

Từng giọt sấp hồng rơi rất nhanh,
Soi gương, đối bóng cười một mình.
Một mai thân xác tôi thiêu cháy,
Còn lại cho đời một hũ xinh.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Hỏi Người

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Hỏi ai còn củi đốt tôi?
Nỗi buồn hóa đá nung rồi cứng thêm,
Tim tôi chứa đủ muộn phiền,
Hôm nay trẻ dại, hồn nhiên đòi đời.

Hỏi ai có sấm đủ lời?
Nói ri, nói rứa, nhếch cười nửa môi.
Da tôi dày thế, thế thôi,
Hôm nay son phấn, má môi lại hồng.

Hỏi ai giữ lại mùa đông?
Để cho tuyết phủ mênh mông ngoài vườn.
Đầu tôi nửa mái phong sương,
Soi gương, nhuộm tóc, mộng thường lại vui.

Hỏi ai đọc được trong tôi,
Giòng thơ tình viết tặng người tôi yêu.

Những ngày cuộc chiến chạy theo,
Tôi còn tôi với bóng chiều tịch liêu.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Thoát Ly

Tác giả: Lê Thị Ý

Trăng lười liềm lên chiếu bên trong,
Hộ phòng đêm ấy buồn vô cùng.
Nỗi buồn bỏ nước mình đi trốn,
Như cỏ ngâm mình trên khúc sông.

Một chiếc thuyền con, đôi mái chèo,
Ruộng vườn ngõ ngác cũng toan theo,
Dừa kia im lá trong sương sớm,
Một cánh sao trời ai đã treo.

Bỏ nhánh sông tìm ra biển khơi,
Mặt trời tỏa khắp một màu vui.
Tương lai tươi mát trùm lên nước,
Định mệnh an bài theo sóng trôi.

Thuyền đã nghe ai, thuyền giạt bờ,
Narathiwat, một trời thơ,
Tôi như bay đến hành tinh khác,
Nhắm mắt đi tìm một giấc mơ.

Trong giấc mơ vàng tôi thấy chi,
Sài Gòn hoen lệ khóc người đi.
Già run tay tiến, cơn vài năm,
Dù biết con đi chẳng trở về.

Lê Thị Ý

(Quê hương và người tình, Bắc Hà 1992)

Thơ Tôi

Tác giả: **Lê Thị Ý**

Ngày mai em sẽ ghé,
Thăm dấu bước chân đi.
"Thất thập cổ lai hi"
Đoạn đường ai cũng tới.

Một bà già tóc trắng,
Xe chậm, tay lái rung.
Ngậm sâm cho ấm bụng,
Lăn trong cối vô cùng.

Bạn bè tiếp nối nhau,
Yếu trước, phần khỏe sau.
Điếu văn dài vô tận,
Mộ hoang xanh một màu.

Thơ vẫn in để đó,
Quyển hay thư viện to.
Sách tôi nằm một xó,
Riêng thơ tôi mang cho...

Lê Thị Ý

(Vùng trời dấu yêu, Minh Văn 2000)

Nguồn: http://poem.tkaraoke.com/14989/Tho_Toi.html

www.vietnamvanhien.net

vietnamvanhien.net